Any I.er—Núm. 9. I. LOPEZ, EDITOR.—BARCELONA. Diumenje 24 Mars 1867.

2 cuartos cada número.

Surtirá un cop cada semmana.

Se ven en totas las llibrerías.

LA RAMBLA

SEMMANARI CATALÁ.

2 cuartos cada número.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, n.° 26.

LLIBRERÍA DE I. LOPEZ,

Barcelona.

ETIMOLOGÍAS DE VARIOS PEIXOS.

En los primers dias de la mar, advertint que la mar no es cosa de quatre dias, Neptú, lo dèu de las aiguas, se trobá ab una colla d' animalets als que tenia de donar noms ab que fossen coneguts. Neptú, ab tot y ser dèu de las aiguas, no se 'n havia vist de mes frescas, perque ell may se ficava en qüestions de nom; pero era cas de ferho, perque 'l mar no ho fòs de confusions.

Es fama que Neptú era catalá, encara que no usaba barretina, y aixís sols se compren que en Barcelona tinga aquet dèu dos monuments; la font de la Aduana y la de la Riba. Ab aixó, res tè d' estrany que 'ls noms que posá als peixos fossen catalans.

Juntá, donchs, lo dèu als sèus súbdits innominats, detrás de can Tunis, y allí hi aeudiren tots los que no sabian cóm se deyan.

Tritó, lo fill de Neptú, feya de secretari de son pare, y apuntava 'ls noms en una llibreta de pergamí, perque en aquell temps lo paper no donava mals de cap á ningú.

Sobre 'l *bacallá* hi ha mòlts parers, perque en aquet punt lo pergamí estava esborrat. Diuhen uns que, volguent que se li posés nom, fèu un gran discurs, y dientli Neptú: ¡Calla! *va callar*. Altres diuhen que, mentres enrahonaba, se sentí un crit d' un llaurador que per can Tunis hi havia que digué: *Vaca, allá*. Per últim, altres son de opinió que 'l bacallá, cansat de parlar y de que encara no li posaban nom, girant cúa se 'n aná, y preguntant lo dèu: ¿ ahónt va? Tritó respongué: *Va al Callao*.

En pró de totas tres opinions se dònan forts arguments, pero sembla que la primera tè mes gent que la segueix.

Una volada de *llus* rodejá la presidencia, y preguntant Neptú: ¿ qué es aixó? Uns sèrs que volen *llurs* noms, respongueren los peixos. ¡ Qué llurs, ni llurs! contestá lo dèu, no vos ne vull dar y quedeus ab vostre *llurs*.

Tritó, que per una part no era mòlt fort en ortografía, y per altra se li féu mòlt estranya la paraula, escrigué en la llibreta: *Llus*.

Per posar lo nom que portá la *petxina*, pensá Neptú en la manera com se pescaba. Los pescadors que á las petxinas se dedicaban, per lliurarse del sol se posaban un barret punxagut y ample d' alas, á manera de barret xino y una brusa ampla y llarga, y xinel-las per no ferse malbé 'ls peus entre las rocas, de manera que tot lo trajo del pescador semblava trajo xino, y de *pesca xina*, va compóndrer la paraula *petxina*.

Mentres s' anaba posant nom als altres peixos, l' *arengada* no callava may, cóm que obligá á que Neptú li fes una llarga *arenga*, y 'l secretari per só l' anomená *arengada*.

Un altre peix tenia l' atreviment de saltar devant del sèu senyor' y al preguntar aquet: ¿Qué es aixó? Un peix, li contestaren. ¡ *Peix, ell!* digué, donchs ja que es tant atrevit, no tindrá nom.

Pero Tritó, no semblantli bè la resolució del sèu pare, agafá la ploma y escrigué, volguent posar *peix ell, pajell*, que ja hem dit com aquet mestre de pescar, en quant á ortografía, no sabia lo que s' hi pescaba.

¿ Cóm se dirá aquet ? preguntá 'l secretari. *Os*, contestá son pare, pareixentli un os lo que li ensenyaba. Bueno, replicá l' escribent, ja he posat *os*, pero miri qué hi ha tras del os, y alsant la closca ensenyá la carn. ¡ Ah! si hi ha alguna cosa tras, pósali tras. Y aixís quedá escrit *ostras*, en singular *ostra*.

Una gran munió de peixos se bellugaren, y veyentne tants d' una mateixa especie, digué Neptú: ¡Sí que n' hi ha d' aquets! ¡ Aixó será cosa mòlt *barata*! ab aixó, fill mèu, pósali 'l nom que vulgas. Poch s' amohiná 'l fill y escrigué: *barat*.

Una altre gran munió també 's disputaban pera acostarse al dèu, y per lograrho se mataban los uns als altres essent tots d' una mateixa familia.

Lo dèu dels mars, que sabia que en los temps veniders hi hauria un emperador romá mòlt cruel, que 's diria Neró, digué al al séu fill: Noy, á aquet tant cruel pósali *Neró*, Tritó agarrá la ploma y escrigué: *Nero*, deixantse en lo tinter l' accent sobre la *ó*, pues ell may havia sentit enrahonar d' accents, ni sabia á qué venian.

En aixó un peix tot inflat saltá fora l' aigua, y al cop que pegá, Neptú, imitant lo soroll que sentí, digué: ¡*Pop!* ¿ qué es aixó? Y d' aquí quedá anomenat *pop*.

Parla tu, digué 'l dèu á un que per allí rodejaba. Sepia vosté, contestá, sepia... sepia... sepia... En fí, se cortá y no sapigué passar endevant. Vaja, vaja, quédat ab lo *sépia*, digué 'l president y 'l secretari, *sépia*, assentá.

Y com que si tinguessem d' anomenar tots los peixos als que 's posá nom, ne tindriam per tota la quaresma y encara no acabariam, habent dit ja los mes coneguts, lo millor será que fem aquí punt final á aquest article de fonda.

FRANCESCH POUS.

LOS MÈUS PRIMERS CABELLS BLANCHS.

Al mèu cap, ara li plau
cambiar son negre color.
Ell fa bè; pus la negror
es lo color del esclau.
L' home, treballant se mata
y sens pensá, 's troba rich;
al menys jo pèl meu cap, dich
que 'ls cuartos se 'm tornan plata.
No se 'm tinga per avar
si en mon cap la guardo entera,
que es plata de tal manera,
que no la puch descambiar.
Só rich, y no ho dich per ganas,
vaig aumentant cada dia;
avans, per cabells tenia
lo que tinch ara per *canas*.
Volian donarme un fanch
pèls blanchs en negres tornar,
mès jo no 'm vull enfangar
per fer veurer negre 'l blanch.
Per mí, fingirse negror,
no pot passar ni en pintura;

jo 'm posaré una tintura
que 'm tregui 'ls anys, no 'l color.
Pus si 'ls anys se quedan dins,
tinch per mòlt gros desatino,
lo pendrers cap amohino
pera embrutar los coxins.
May m' ha agradat ser de aquells
que en lo que son no son franchs;
sigan negres, sigan blanchs,
jo ensenyaré 'ls mèus cabells.
Las pinturas, no son mès
que crema-caps, de manera
que tornan en *cabell... era*,
lo que al present *cabell es*.
Y no vull tenir tal flaca,
pus fora gran disbarat
volguer ser de cap pelat:
¡bè prou que ho sò de butxaca!

FRANCESCH POUS.

LO SENYOR FRANCESCH.

IV.

Lo temps es magnífich, la temperatura primaveral, lo camp está hermós, com si estiguessim á derrers d' abril, y l' aire perfumat convida á que un lo respiri. Això mogué al Sr. Francesch á invitarme á donar un passeig per fora. ¿Ahónt anirem? Tot es hu. Los entorns de Barcelona son agradables, encara que mòlt variats per totas parts. Mes, sense dirho, lo Sr. Francesch portava una idea.

Surtirem per lo que avans era portal de St. Antoni, y al surtir ja 's deturá lo bon senyor. Veu, aquí, 'm digué, aquet tros de carrer de Ronda se fará depressa, com está tant inmediat á las casas de la ciutat vella. ¿No troba que això tè un aspecte grandiós? Miris desd' aquí la nova universitat: ¿no li sembla un gran edifici, no veu quína magestat dòna á tot això?

—Es cert, responguí, pero lo mal está en que alguns propietaris no s' han fet cárrech de lo que això podria ser, y ja veu quinas construccions mes mesquinas.

—Deixi fer, que tot s' arreglará.

—Y seguirem per lo passeig que porta fins á la Creu cuberta.

—Aquí tè lo barri d' Hostafranchs, barri mòlt descuidat. Ara diuhen que hi volen fer una iglesia, y, segons m' assegurá D. Ambrós, qu' es home mòlt intelligent, fora millor que ho deixessin córrer, si ha de ser com pintan los planos qu' ell ha vist. Sap qu' es horrible lo que 'ns passa ab las iglesias.

—No m' en parli.

—Sembla que 'ls nostres arquitectos estigan deixacts de la ma de Dèu. Ja ha vist lo que han fet en la Catedral, la restauració de St. Jaume, la del Pí, l' altar major de St. Agustí, y altras y altras. Jo estich mòlt content de que no passés avant la idea de construir lo frontis de la Seu, perque de segur hauriam deixat per memoria alguna cosa ridícula.

—Es mòlt possible.

—Es induptable. Pero aquí tè la Espanya Industrial, la fábrica que vostés citan ab mes entussiasme.

—Y vosté, no.

—Jo crech qu' es bona; pero no per pintarla millor que mòltas altras que tenim dins y fora de Barcelona. Miris desd' aquí, veu, admiri 'l conjunt y no alabi las individualitats com no sian mòlt superiors, tregui d' aquí la Espanya Industrial y ningú la trobará á faltar, ni deixará de considerar lo terreno que ara veyem, com una gran comarca industrial. Mes atravessem lo camí de ferro y entrem en aquella carretera nova de pochs anys. Ella 'ns portará á las Corts de Sarriá. Tot lo que trobem es nou; mes no crech que ningú 'ns ho enveji; quín mal gust tè aquesta iglesia, res, lo que deyam fa poch.

La iglesia á que aludia 'l senyor Francesch era la de las Corts.

Aquí podem dir que comensa 'l país de las torres, de las casas de camp. Admiri 'ls capritxos de la gent rica de Barcelona. No veu, per cada casa bonica quantas que desagradan. No veu, allí han volgut corretgir á la naturalesa y han fet una cosa freda, tonta, sense gust. Ne han comprés que l' art es tant mes gran quant menosso presenta, y han tallat arbres y arbustos com si fossen pedras, y ni las brancas tènen flexibilitat, ni gracia, ni armonía y tot es pesat, y sembla un cementiri. En cambi, veu allí aquella caseta, que no tè cap pretensió, ab aquellas palmeras que 's mouhen ab tanta gracia, y derrera aquell pí que dèu contar tans sigles com las palmeras, y aquell grupo d' albas? Allí tot convida á acostarshi allí en l' estiu la fresca dèu ser mes fresca y en ivern mes calent lo sol. Y es que allí están representats tots los climas; las palmeras, fillas dels trópichs, los pins del nort, las albas de la temperatura media. Alló li demostra lo qu' es nostre terreno, nostra atmósfera, tot es natural, tot graciós, tot bonich. ¿Compren lo que son los gustos? ¿Cóm á la vista d' una cosa tant bonica pót haberse ideat un' altra tant lletja?

Pero ja estem en Sarriá. Algú ha dit qu' era lo Versalles de Barcelona. Treta la part alta, lo demés es un poble que no tè cap atractiu; la iglesia es bona, pero está tancada. Deixem, si li agrada, per un altre dia, lo visitar á Pedralves, y seguim cap á la Bona Nova.

Y seguirem caminant.

Vosté es jove, Sr. Andreu, me digué 'l senyor Francesch, mes havem passat per devant d' algunas casas que m' han recordat cosas de quant jo era noy. Vostés se creuhen que hi ha gran luxo en Sarriá 'ls estius, perque las senyoras surten vestidas com si estiguessin en Barcelona; donchs no té res que véurer ab lo que hi havia avans, y no 's cregui qu' exageri. Mòltas historias li podria contar, perque pogués establir una comparació entre aquellas costums y las actuals, y veuria que 'ls homes son sempre 'ls mateixos, y que quant los vells diuhen que 'ls temps passats eran millors y las costums mes morals que ara, s' equivocan, ó perque 'ls falta la memoria, ó perque judican mes per las apariencias que per lo fondo.

En aquell temps las senyoras havian de tréurer tres vestits á lo menos cada dia, en las torres, que he dit se donaban grans festas, dinars y saraus, que costaban un dineral. Hi havia un jove, per cert amich mèu, que estaba mòlt enamorat d' una senyoreta, filla única d' un comerciant mòlt rich.

Los pares d' ella no volian que 's casessin, y tenian á la pobre noya mòlt vigilada. Si anaban á alguna de las festas que he dit, era condició precisa qu' ell no havia de ser invitat. Com lo comerciant era persona de gran suposició, lo jove 's veya privat de anar á unas diversions hont tenia dret á ser invitat per sa posició, que era mes que regular, y sás relacions de familia. Mes vosté haurá sentit á dir que l' amor es ingeniós. Una nit daban un gran ball en aquesta casa de aquí á la esquerra precisament. Ara, com veu está bastant abandonada. La familia de la noya havia de assistir al ball.

Lo jove desitjaba anarhi, y ab un company ho arreglaren perfectament. Havia arribat un barco egipcí, consignat á la casa del company. Lo jove s' disfrassá, y fòu presentat á la reunió com lo capitá del barco. Al principi tothom lo prengué de bona fé com á tal capitá; mes passadas, dos ó tres horas, comensaren alguns á murmurar de si era 'l jove ó no ho era, fins que arribaren á oidos dels pares, que determinaren anarsen. Al efecte buscaren á la noya, mes no la trobaren; se mogué un escándol y se interrompí 'l ball. Lo que havia passat era mòlt senzill. Aprofitant que no l' coneixian, lo jove pogué parlar ab la noya, se posaren de acort y, acompanyada de dos personas mòlt respectables, s' en aná, y fóu depositada en un convent. Un mes desprès se casaren, assistint á la boda los pares de la noya.

Altras historias li podria contar; mes ara lo que convé es péndrer un bossí, y á la taula las hi contaré.

Efectivament, entrarem en una *casa de comida*, títol que desagrada en gran manera al Sr. Francesch, y allí 'ns serviren un esmorzar, del que me ocuparé un altre dia, perque per avuy ja he enrahonat massa,

ANDREU SALA.

CANTARS DE TOTS COLORS.

Un casat que viu ab sogra
De vegadas canta aixís:
Dèu méu tres anys que pateixo;
Dèu méu apiadaus de mí.

—

Ahí un mòn de poesía
Veya y te vaig estimar;
Avuy vetj un mòn de prosa
Y es perque ab tu m' he casat.

—

Cuant vajas á la font, nena
Vejas de anarhi ab ta mare,
Que 'l mòn es plé de pendents,
Y pots relliscar..... y caurer.

—

No 't fies de 'ls aimadors
Perque com lo comers quiebran;
Que l' amor ja s' ha tornat
Negosi de *compra y venta*.

—

L' amor, es una fonteta
Ahont tothom á beure hi vá.
Més es fonteta que 'ls hómens
La sólen enmagsinar.

DUCH Y MARQUÉS.

TEATROS.

SANTA CREU, *D. Julian Romea*.—LICEO, *quatre cosas*.—TEATRO ROMEA, *La heroina de Barcelona*.—TEATRO CATALÁ, *La noya, Flor d' ivern*.

No podent fer lo judici crítich de cap obra nova, puig l' única que s' ha posat ha sigut LA PAZ DE LA ALDEA, y aquesta, com ja saben los nostres lectors, no val la pena, direm sols de lo Teatro principal, que en ell alcansa cada dia nous triunfos lo eminent actor don Juliá Romea, y que n' obtindrá mes si, en lloch de posar dramons com *Las memorias del diablo*, posa obras com *El ¿qué dirán?*

En l' última representació del *Faust*, en lo teatro del Liceo, se regalá una bonica corona de plata al aplaudit baix, senyor Petit. L' endemá tingué lloch en dit teatro lo segon concert clásich, en lo que també 's tiraren flors al anomenat artista, que 's despedia del públich per aquesta temporada.

Las pessas que en dit concert s' executaren foren casi totas aplaudidas, produint verdader entussiasme algunas d' ellas.

En lo teatro Romea s' ha posat en escena *La heroina de Barcelona*, que esperem donará bonas entradas, La obra tè algunas escenas pesadas per lo llargas, que creyem podrian alleugerarse fenthi alguns *cortes*. En lo desempenyo, tots los actors pecaren de exajerats.

Encara que convinga en aquet drama lo tó trágich, ab tot no es necessari cridar á tort y á dret.

La escena fòu bèn presentada, estrenantse tres decoracions, degudas al senyor Planella. La primera es una bonica sala d' estil pompeyá perfectament imitat. La segona una senzilla presó ab una cortina al fondo que á sont temps, descorrentse, deixa véurer la mártir santa Eularia clavada en la creu. Y la última es una gruta ahont está sepultada la santa. Desprès de la gloria final, fòu cridat lo pintor en escena.

Treguis la pesadés d' algunas escenas, y entonis ab mes naturalitat lo vers, y de segur *La heroina de Barcelona* será de profit per la empresa del teatro Romea.

La noya (en un acte y en vers) es original de don Pau Pí. Tè un argument senzill, versos correctes, y corte no de pessa (si hem de jutjar per las que ordinariament veyem en la escena castellana); quals condicions nos indican que l' autor es home de lletras, y que no segueix la máxima de Lope de Vega.— El vulgo es necio, etc. Tè una escena, la capital del drama, plena de verdader sentiment, los carácters son bè del país, y en quant á xistes, si bè abunda en ells la producció, estan pót ser massa encuberts y no pót apreciarlos la generalitat del públich, á la primera audició de l' obra.

Si l' autor, en sas futuras produccions, no 's fa tant esclau del aticisme, y dòna mes importancia als detalls, li augurem millors éxits que 'l de «*La noya*.»

En resúmen, donchs, *La noya* es una comedieta, no una pessa, tè un bon pensamentet, es de bon gust, pero massa fina y delicada per ser destinada á la representació. Los actors bè, pero indecissos.

Lo dimars passat varem assistir á la representació en lo Teatro catalá, del drama ¡FLOR D' IVERN! y ab tota la franquesa que 'ns caracterisa, anem á dir lo que 'ns sembla.

Lo pare Salvador, un missionista vingut de California, viu enllassat per l' amistat ab la familia de Lluis que la forman, aquest, la seva esposa Isabel y un oncle Ambrós, tipo que no tè mes obgecte en lo drama que 'l de distréurer, junt ab Pau, un masober del Masnou, lo sentimentalisme en que abunda l'obra.

La existencia de Isabel estava temps feya amargada per la freda indiferencia de sòn espós, y ho comunica al pare Salvador, quant Lluis li diu també que 'l viatge que anava á fer per véurer á un amich, era sols per mirar si trobava en Andorra una noya á qui ell havia seduit y deixat abandonada. Lo pare Salvador li aproba, y mentres en Lluis es á Andorra, la noya vá á casa de la esposa d' aquest, implorant la caritat, junt ab altres pobres y ab un fill als brassos. Lo pare Salvador ja reconeix per los datos que li havia dat Lluis, y quant, sens dirli la causa, ja ha lograt que se 'n vagi d' aquella casa prometent ell ampararla, arriba en Lluis que, al abrassar á sa esposa, es reconegut per María (nom de l' andorrana), que li presenta 'l sèu fill; Lluis lo reconeix y l' abrassa; mes comprenent de repent lo terrible que es sa situació entre sa esposa verdadera y la mare del sèu fill, cau aterrat en los brassos del pare Salvador, que ab ell plora sa desditxa.

L' andorrana mor havent acriminat y perdonat á Lluis per son delicte, y la esposa d' aquest, generosa desprès d' haver fet lo mateix, no sols lo perdona, sino que ampara al sèu fill, acabant lo drama ab las benediccions del pare Salvador.

Clarament se deixa compéndrer que no han de ser pocas las situacions dramáticas de la obra; pero cap com la final del segon acte; en aquesta hi brilla la flama del géni, y per això precisament quedan apagadas totas las altras de mòlt menos valor.

Los tipos bèn sostinguts; mes si bè 'ns plau que de 'n tant en tant lo Sr. Ambrós y Pau fassin ríurer al públich, trobariam millor que estiguessen mes lligats ab l' argument.

La versificació bastant regular; en alguns punts, bona; y per això nos sorpren mes lo descuit ab que están escrits los endecasílabos del tercer acte, acte que per sas dimensions se fa difús y que creyem guanyará mòlt escursantlo en las representacions succesivas.

La obra está adornada d' alguns pensaments brillants, que foren aplaudits ab justicia.

Bo es l' efecte del quadro de quant passa l' enterro, mes tè també 'l defecte de no ser fill de l' argument.

En resúmen; lo drama tè bo lo segon acte, sobre tot de mitj en amunt, pero no 's creguia l' autor que això es poch; per nosaltres en l' art, com en joyería, tè mes valor un brillant, per petit que siga, qu' una joya d' enluernadoras pedras falsas.

Los autors que foren cridats en escena varias vegadas poden estar satisfets de sa obra, sobre tot per lo que prometen, y lo teatro catalá creyem que hi fará bonas entradas.

La execució, bè. Los actors cridats á las taulas.

La direcció, á cárrech del senyor Rodriguez, res deixá que desitjar.

Lo teatro estava plé de gom á gom; la funció era á benefici de la senyora Soler, y mes d' una vegada li demostrá 'l públich las simpatías que sent per ella.

JOSEPH AMELL.

A MON AMICH JOSEPH ANGLADA, AB MOTIU D' HAVERNOS DIT QUE VOLIA PENJAR LA LIRA.

SONETO.

Brillant estrella d' una nit serena
Que 'l mar ne reflecteix dintre de l' ona,
Es lo joyell que 'l cel don per corona
A ta musa que naix de glorias plena.
Per ella guiada penetrá en la escena
Y al poble catalá llaurers ne dona,
Y las glorias del Bruch y de Girona
Cantá en los Jochs florals ab rica vena.
Capritxosa, com reyna encara nina,
Lo mateix ne vesteix modesta indiana,
Que se cenyeix garlandas de la heroina;
Y quant lo ceptre d' or ja empunya ufana...
¿No es llástima que moria, pobre nina,
Tant rica, tant amada y tant galana?

CARLOS M. RICART.

XIU XIU.

En la primera representació de *otra casa con dos puertas*, lo senyor Romea obtingué un senyaladíssim triumfo y fòu que están ell en escena, traspassá un gat las taulas per dugas vegadas y ningú va ruírer.

* * *

En lo *Teatro catalá* s' ha posat ja en ensaig la producció, original del conegut escritor D. Joseph Serra, *Lo Senyor Padrí*. ¿Quánts actes li farian vostés? Donchs ne tè dos; bona mida. ¿Y qué tè de ser per vostés, de broma ó de plorar? ¡De broma, homes, de broma! Ara ja vindrá bè una mica de broma, desprès dels disgustos qu' han passat ab *Las Modas*, la *Virtut y la Conciencia*, etc.

No deixin córrer d' anarla á véurer, perque 'ls hi dará gust. Ja mirarem si hi son.

* * *

Lo segon concert clássich, que s' anuncia pe 'l *Prado Catalan*, promet esser tant bo, sino millor, que 'l primer que 's verificá en lo mateix local.

Los noms dels mestres Beethoven, Weber, Meyerbeer, Chelard, Haydn, Taubert y Mozart, que hi figuran, fa esperar que en lo Prado 's passará una bona tarde de diumenje.

S' uneix á la comoditat la baratura en los preus, pues la entrada costa sols una pesseta, y per dos rals se pot escullir la localitat que 's vulga, escepte los palcos, que valen vint rals.

Tot això fa esperar una bona entrada en lo teatro del passeig de Gracia mes prop de Barcelona.

* * *

Ab l' objecte de dibuixar lo mes notable de la Esposició de París, han marxat á la capital de Fransa los germans Tomás y Ramon Padró.

Per escríurer sobre la mateixa Esposició, junt ab los citats pintors, hi ha anat lo jove escriptor senyor Miquel y Badía.

Desitjariam que en la secció espanyola hi vegessen cosas dignas de consignarse.

* * *

Segons sembla, se pensa sériament en la formació del parque situat entre l' extrem del Passeig de Sant Joan y la estació del camí de ferro de Saragossa.

Se contan maravellas de lo que será aquet parque, ab sos caminals d' arbres, sos jardins, etc. Nosaltres judiquem, ab arreglo á lo que tenim costum de véurer en Barcelona, que 'l parque en projecte podria competir ab lo Jardí del General.

* * *

En lo extrem del Passeig Nou s' ha format un cerca de xiprés, dintre del qual s' hi han posat arbres, arbustos y assientos de pedra. Diuhen que alló será un café: per ara es mòlt profitós per alguns y algunas que van allí, no sabem á qué.

A UN ÁNGEL.

¡Oh! Tu, verge sens taca,—ninfa sublime,
que tendra aminorares,—cruel agonía,
que 'l cor, mágica, omplires,—d' eixa ambrosía
que 'l víurer fa agradar.

—

¿Per qué, com prometeres,—digas, no tornas,
si trist passo la vida,—si 'm falta calma?
¡Oh! Vina ángel com eras,—y rica palma
col-locaré en ton cap.

LLUIS MARQUET.

VUITS Y NOUS.

—¡Vosté no tè modos!

—¡Vaya si 'n tinch!

—¿Cóm pot ser?

—Home, miris, totas las cosas s'han de dir d'un modo ó altre; jo las hi dich; ab això digui que tinch modos dolents, pero no que no 'n tinch.

* * *

—Me sembla que 'l casament de la seva noya sa ha desfet, Sra. Mónica.

—¿Per qué ho diu?

—Com ell s' ha casat ab un altra.

¿Això qué hi fa? ja ho savia, están promesos per quant ell s' enviudi.

—¡Ah!

* * *

Hi havia un, que era tant aficionat á las donas, que un dia, parlant de quina lletra del abecedari li agradava mès, contestá la LL.

* * *

Un trevallava en una bastida, y un altre, desde baix del carrer, disputava ab ell.

—Home, li digué lo del carrer, jo tinch rahò, y si no posis al meu puesto.

—¡Dèu me 'n guart! li contestá lo manobra, ¡no veu que estich á la altura d' un segon pis y 'm podria ròmprer lo cap!

Un marit vivia mòlt malament ab la seva mullert Aquesta tingué una criatura, morint del part. Lo viudo desprès deya:

—Ab la meva dona vivia mòlt malament, pero encara va ser una gran sort lo tenir aquesta criatura.

* * *

En un poblet hi havia un rector, á qui quasi ningú anava á sentir predicar.

Un dia pujá á la trona y comensá: Caríssims germans...

—¿Per qué diu *caríssims*? preguntá un pagés dels pochs que l' escoltavan.

—Jo 't diré, contestá un altre, com som tant pochs, se deu créurer que anem molt *cars*.

* * *

Un jove mòlt tronat, que en tot lo dia no havia près mès que un vas de llet, que havia pogut conquistar d' un altre en lo café, deya á un sèu company:

—¿Avuy es dimars ó dimecres?

—Home, dimars. ¿Encara no saps lo dia que menjas pa?

—Lo que no sè, contestá, es lo dia que no 'n menjo.

* * *

—Ja sè que 'l dia de sant Joseph va menjar mató de monja.

—No, senyor, no: vaig menjar matò de la Serafina de Pedralves.

* * *

Un senyor mòlt bèn educat passava pe 'l carrer y se va esgarrinxar ab lo clau que havian clavat en la porta d' una botiga.

Lo amo, qu' era fuster, al véureu se girá al aprenent.

—Ja 't vaig dir que no clavessis claus á la porta, perque qualsevol s' hi pót fér mal.

—¡Indecent! cridá lo senyor al sentirho, es á dir que desprès que m' heu fet fer mal, me tracteu de qualsevol.

—Pero ¡hòme!

—Si no sap de modos, aprenguin.

EPÍGRAMAS.

—¿Que no has vist *La noya?*
—Sí.
—¿Y qué 't sembla? ¿T' ha agradat?
—Home, lo que m' ha semblat,
que es digna filla d' un *pí*.

—¿Diu que 'l Pere es gran poeta?
—¡Home, jo ho crech bè, y tant!
Si l' any que va entrá á la quinta
ja *pasava dels nou pams*.

CUATRE DE FRESCAS.

Uns te dirán amorosa,
altres te dirán salada,
mès pe 'l que á mí toca, 't juro
no 't dirè ni una paraula.

—

Te diuhen, mòlts, angelet
perque sols miran ta cara;
si se 't vegés lo tèu cap,
prou te dirian diable.

—

Diuhen que 'ls ulls son mirall
de la nostra ánima, teta;
tu 'ls tèns negres y petits,
aplícat la consecuencia.

—

De las penas, la mès grossa
que 'n esta vida he tingut,
es, t' ho dich de totas veras,
saber que vivias tu.

—

Lo diable son las donas,
no 'm recorda hont ho he llegit,
mès per mí no son diables,
son al menys diable y mitj.

JOAN ESTRUCH.

Sr. Director:

Li remeto per insertar las dos endevinallas següents, que si no tènen mòlt mérit literari, tènen la particularitat de ser obra d' un rey célebre (Lluis XVI de Fransa.)

—¿Qué es una cosa qu' es blanca y negra y no pesa una unsa; que corra dia y nit; que diu y ensenya mòltas cosas sens parlar?

La gaceta.

—¿Quína es la dama mes hermosa, mes noble y mes interessant del mòn, y que per desgracia allunya y fa fugir á tothom?

La veritat.

(Tret de las *Historias de noys célebres*, per M. Michel Masson.)

S. S. S.

UN COMPRADOR CONSTANT.

LA CIRERETA.

La pastoreta
Ne du una flor,
Y cireretas
Ne du 'l pastor.
¡La cirereta
La cireró!

—

—¿Qué vols, 'nineta,
Diuli 'l pastor;
Qué vols, maymia,
Per esta flor?

—¡La cirereta
La cireró!

—

¡Ay, pobre nina,
Que á lo pastor
Per cireretas
Has dat la flor!
¡La cirereta
La cireró!

—

¿Quí á ta puresa
Robá la flor?
¿Quí santa calma
Robá á ton cor?
¡La cirereta
La cireró!

CARLOS M. RICART.

SR. DIRECTOR DE LA RAMBLA.

Barcelona 20 de mars de 1867.

Mòlt Sr mèu: Vosté 'm deixá á mí tota la responsabilitat de lo que escrich; no 'm sap greu. Ja haurá vist vosté que no sò cap personatje ridicul, com tal vegada pensaria de mi, sino persona mòlt competent en cosas de astronomía. Compari los meus pronóstichs ab los de la turba d' astrónomos que neixen com bolets en nostra patria. Que diga tota persona racional si no val mes lo que jo ab tanta senzillés vaig anunciar que las profecías de diluvis en nostres dias. ¡Estupidés insulsa, blasfemia en tots los sentits que 's consideri! Y encara seguirán fent pronóstichs y tindrán qui 'ls llegeixi y qui 'ls escolti! ¡Oh ignorancia! ¡bè 's diu que ets la regna del mòn! ¿Qué vol que diga, Sr. Director, si la bilis se 'm revolta? Casi estich tentat de pronosticar una pluja d' anguilas, ó l' abertura d' un volcan en lo Putxet, ó la aparició de minotauros, y plagas d' arangadas, ó la invasió de cent mil tortugas aladas; que aixó fora cregut, en lloch de dir que tindrem plujas, que vindrán mòlt á temps per la cullita. Pero no, lo que jo vull fer constar, Sr. Director, es que 'ls meus pronóstichs se van cumplint, que tenim vents y plujas, y que 'l desequilibri tant eléctrich com magnétich que vaig anunciar se ha manifestat evidentment en los horrorosos terremotos de que han parlat los periódichs.

Ara estich, Sr. Director, combinant las mevas observacions pera publicar un almanach profétich, fill de la ciencia, y no de la ignorancia, pera lo segon semestre de 1867.

No vull dir res mes perque no 's pensin que toco 'l bombo.

Tot de vosté.—LO ASTRÓLECH BARCELONÍ.

SANT JOSEPH!!!...

¿No 's dia encara
Ni claró 's veu,
Y 's senten cegos
Probá 'ls arquets?
¡Cóm rediastre!
¿Qué hi podrá haver?...
Ah! ja 'm recorda....
¡Si es *Sant Joseph!*

Vaja, aixequemnos,
Ja no 's dorm mes:
Tanta taral-la
M' ha bèn despert.
Posems' de gala,
Visitem Peps,
No 's pot de menos
Sent *Sant Joseph.*

¡Oh! ¡quína ganga
Pels lleminers!
¡Quánta dolsura
Pobre ventrell!
Sols de pensarhi
Ja tinch basqueig.
¡Y 'ls metges riuhen!....
Ab *Sant Joseph.*

Y 'l que las logra,
Pobre pacient,
Cóm trau la plata
Si es bèn cumplert!
Quántas ganyotas
Si es home esquerp!
Tant l' un com l' altre
¡Quínt *Sant Joseph!*

Ja 'n la vigilia
Corre, proveheix,
Busca del ranci,
Mató, refresch,
Y altres mil cosas
Que hi han de ser,
Per poder dirne
Bon *Sant Joseph.*

Y adorna y gasta,
Pósaho tot net,
Per criticartho
Qui primé ho veu.
Ja es bè de plányer
Y 'ns sembla res,
Rebre 'ls bon-dias
Per *Sant Joseph.*

Beneyt sia l' avi
Que en mon bateig
Va tení en compte
Com vell y expert.
No carregarme
Semblant roséch
De fer ma festa
Sent *Sant Joseph.*

Per ço, Pepetas,
No us enujeu,
Puig vos desitjo,
Mes que 'ls ceguets
Quant vos regalan
Llurs bells concerts,
Felissas diadas
De *Sant Joseph.*

MARCH ARCHS.

Sol-lució á la Endevinalla.

Lo Silló.

Sol-lució á la Xarada.

Tin-té.

Sol-lució al Geroglífich.

Dintre los Estats Units, hi ha mès blanchs que negres.

ENDEVINALLA.

Per ser bo haig de péndrer un bany,
Y sens tenir per res esma,
Sò lo Rey de la quaresma
Després de córrer tot l' any.
Sens ser llibre tinch mòlts fulls
Y tinch pell sens escuberta:
¡Y aixó encara no 't desperta!
¡Vaja, home! obra bè 'ls ulls.

XARADA.

Ma *primera*, trobarás
que 's la gracia de las donas;
sempre que tinguis *segona*
mòlt poca cosa tindrás.
Sense tres ets esgarrat,
dos y tres es de papè,
y lo *tot*, si ho pensas bè,
es cosa de actualitat.

J. C. y R.

GEROGLÍFICH.

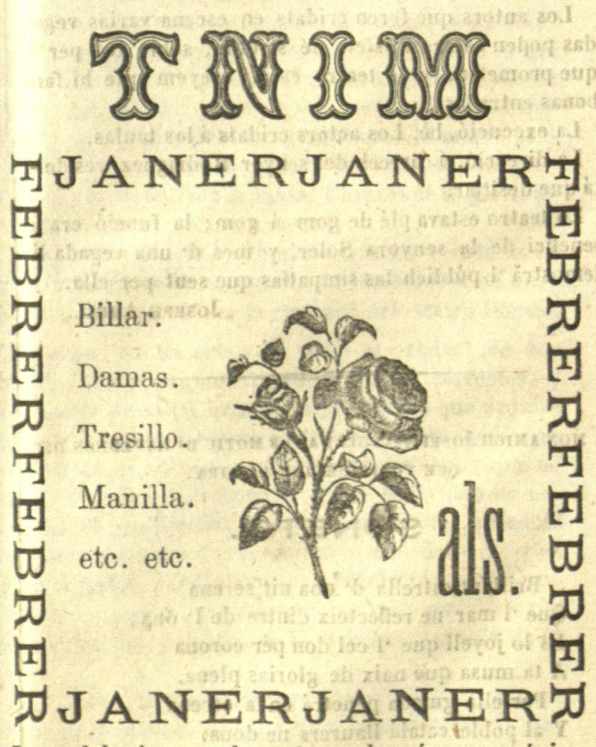

Las sol-lucions se donarán en lo número próxim.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona 1867.—Imprempta de Narcís Ramirez y Companyía, passatje de Escudellers, número 4.